

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek SSR del. Grzegorz Tyrka (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2015r. w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w G.

przeciwko L. G. (G.)

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i zabezpieczenie powództwa

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 sierpnia 2014 r. **sygn. akt** II C 817/14

oraz zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 sierpnia 2014r. **sygn. akt** II C 817/14

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że pozbawia wykonalności punkt 2 wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 2 maja 2012r. w sprawie o sygn. VIII Pa 26/12, zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 2 maja 2012r., przywracający pozwanego L. G. do pracy na poprzednich warunkach pracy u powódki (...) Spółki Akcyjnej w G.,

2) odrzuca zażalenie co do punktu 1 postanowienia z dnia 29 sierpnia 2014r.,

3) umarza postępowanie zażaleniowe w pozostałym zakresie,

4) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR (del.) Grzegorz Tyrka (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

VIII Pa 42/15

VIII Pz 10/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna w G. domagała się pozbawienia wykonalności punkt 2 wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 2 maja 2012 roku w sprawie VIII Pa 26/12, zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 2 maja 2012 roku, przywracający pozwanego L. G. do pracy na poprzednich warunkach pracy u powódki.

Powódka domagała się zabezpieczenia powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie II Co 552/14 do czasu rozpoznania powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

Powódka domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego poniesionych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie podano, że dnia 25 września 2013 roku pozwany wszczął postępowanie egzekucyjne o przywrócenie go do pracy na poprzednich warunkach pracy u powódki, które jest prowadzone przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie II Co 552/14. Powódka podniosła, że po dacie wydania wyroku z dnia 2 maja 2012 roku przez Sąd Okręgowy w Gliwicach w sprawie VIII Pa 26/12 nastąpiło zdarzenie, które spowodowało wygaśnięcie zobowiązania. Dnia 10 maja 2012 roku strony zawarły nową umowę o pracę (datowaną na dzień 7 maja 2012 roku), na podstawie której pozwany został zatrudniony u powódki na stanowisku projektanta ds. procesowych II w niepełnym wymiarze czasu pracy (1/2 etatu) z miesięcznym wynagrodzeniem za pracę w wysokości 3 300 zł. Powódka dodała, że stanowisko pracy, na którym był zatrudniony pozwany, tj. kierownika informacji i dokumentacji technicznej, zostało zlikwidowane. Powódka wskazała, że podstawą prawną dochodzonego żądania są normy prawne zawarte w art. 840 § 1 pkt) 2 k.p.c. i art. 453 k.c.

Powódka ustaliła wartość przedmiotu sporu na kwotę 40 800 zł i uiściła opłatę od pozwu w wysokości 2 040 zł.

Postanowieniem z dnia 21 maja 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie II C 817/14 udzielił powódce zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie II Co 552/14.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 maja 2014 roku w sprawie II C 817/14.

Na uzasadnienie podano, że po dacie wydania tytułu wykonawczego nie nastąpiło zdarzenie, które spowodowałoby wygaśnięcie zobowiązania powódki. Pozwany podał, że po przywróceniu do pracy został zatrudniony na stanowisku projektanta ds. procesowych II zamiast na stanowisku kierownika ds. informacji i dokumentacji technicznej. Pozwany podniósł, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 2 maja 2012 roku powódka była zobowiązana przywrócić go do pracy na stanowisko zajmowane bezpośrednio przed rozwiązaniem umowy o pracę, tj. kierownika ds. informacji i dokumentacji technicznej. Pozwany nie zgodził się z zabezpieczeniem powództwa, bowiem zachowanie powódki nosi znamiona szykany w związku z jego działalnością związkową.

Powódka wniosła o oddalenie zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 maja 2014 roku w sprawie II C 817/14 i zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego poniesionych kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo, a postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2014 roku uwzględnił zażalenie pozwanego w ten sposób, że

w punkcie 1 uchylił postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 maja 2014 roku, a w punkcie 2 oddalił wniosek powoda o zabezpieczenie powództwa.

W pisemnym uzasadnieniu Sąd I instancji ustalił, że w punkcie 2 wyroku z dnia 2 maja 2012 roku Sąd Okręgowy w Gliwicach w sprawie VIII Pa 26/12 przywrócił pozwanego do pracy u powódki na poprzednie warunki pracy, tj. między innymi na stanowisko kierownika ds. informacji i dokumentacji technicznej. Postanowieniem z dnia 2 maja 2012 roku Sąd Okręgowy w Gliwicach nadał wyrokowi w zakresie przywrócenia do pracy klauzulę wykonalności.

Sąd I instancji ustalił, że dnia 10 maja 2012 roku strony zawarły nową umowę o pracę, na mocy której pozwany został zatrudniony na stanowisku projektanta ds. procesowych II w niepełnym wymiarze czasu pracy (1/2 etatu) z miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 3 300 zł. Powodowi powierzono nowe stanowisko pracy, bowiem dotychczasowe – kierownika ds. informacji i dokumentacji technicznej – uległo likwidacji.

Sąd I instancji uznał, że żądanie powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu I instancji przywrócenie do pracy na poprzednie warunki pracy polega w szczególności na dopuszczeniu pracownika do tej samej pracy (na to samo stanowisko), jaka była wykonywana bezpośrednio przed rozwiązaniem umowy o pracę. W związku z tym powódka winna była zatrudnić pozwanego na stanowisku kierownika ds. informacji i dokumentacji technicznej. Podstawą prawną rozstrzygnięcia sporu była norma prawna zawarta w art. 840 § 1 pkt) 2 k.p.c..

Sąd I instancji uwzględnił zażalenie pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 21 maja 2014 roku w zakresie zabezpieczenia powództwa, bowiem roszczenie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności było niezasadne.

Apelację wywiodła powódka, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa, ewentualnie uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Powódka domagała się także zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego poniesionych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powódka zarzuciła naruszenie przez Sąd I instancji prawa procesowego, a to art. 217 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. polegające na pominięciu istotnej dla sprawy okoliczności, tj. że po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy w Gliwicach z dnia 2 maja 2012 roku w sprawie VIII Pa 26/12 nastąpiło zdarzenie powodujące wykonanie zobowiązania przez powódkę, bowiem dnia 10 maja 2012 roku strony zawarły nową umowę o pracę datowaną na dzień 7 maja 2012 roku.

Powódka zarzuciła naruszenie przez Sąd I instancji prawa materialnego, a to art. 453 k.c. oraz art. 65 § 1 i § 2 k.c. polegające na pominięciu istotnego dla sprawy dowodu, jakim jest zawarta przez strony umowa o pracę z dnia 7 maja 2012 roku.

Powódka zarzuciła, że Sąd I instancji nie odniósł się w pisemnym uzasadnieniu do zawartej przez strony umowy o pracę po dacie wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w Gliwicach przez pryzmat art. 840 § 1 pkt) 2 k.p.c., mimo że dopuścił dowód z umowy o pracę.

Na uzasadnienie apelacji podano, że stanowisko kierownika ds. informacji i dokumentacji technicznej uległo likwidacji w lipcu 2010 roku. Po wydaniu przez Sąd Okręgowy w Gliwicach wyroku przywracającego pozwanego do pracy, powódka zaproponowała pozwanemu nowe stanowisko pracy, tj. projektanta ds. procesowych II. Pozwany wyraził zgodę, zawierając nową umowę o pracę, która obowiązuje od dnia 7 maja 2012 roku. Pozwany nie uchylił się od oświadczenia woli – zawarcia umowy o pracę z dnia 7 maja 2012 roku, i nadal pozostaje w zatrudnieniu u powódki na stanowisku projektanta ds. procesowych II. Pozwany bezzasadnie wszczął dopiero we wrześniu 2013 roku postępowanie egzekucyjne w zakresie przywrócenia do pracy zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach.

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 29 sierpnia 2014 roku wniosła powódka, domagając się jego uchylecia i uwzględnienia wniosku o zabezpieczenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego poniesionych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powódka zarzuciła w zakresie punktu 1 postanowienia naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 361 § 1 k.p.c., poprzez brak pisemnego uzasadnienia.

Powódka zarzuciła w zakresie punktu 2 postanowienia naruszenie prawa procesowego, tj. art. 217 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c., polegające na pominięciu istotnej dla sprawy okoliczności, czy powódce przysługuje roszczenie na podstawie art. 840 § 1 pkt) 2 k.p.c., a w związku z tym, czy może zostać udzielone zabezpieczenie w rozumieniu art. 730¹ k.p.c.

Na uzasadnienie skarżąca podała, że wydanie wyroku oddalającego powództwo nie było okolicznością uzasadniającą zmianę postanowienia poprzez odmówienie zabezpieczenia powództwa. Wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach nie był prawomocny i powódka wywiodła apelację. Powódka zwróciła uwagę, że zabezpieczenie upadłoby w następstwie rozpoznania apelacji przez Sąd II instancji (art. 744 § 1 k.p.c.).

Pozwany wniosł o oddalenie apelacji i zażalenia.

Na uzasadnienie odpowiedzi na apelację podano, że spełnienie zobowiązania dłużnika za zgodą wierzyciela (art. 453 k.c.) nie może mieć prymatu nad wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 2 maja 2012 roku, który przywrócił powoda na stanowisko kierownika ds. informacji i dokumentacji technicznej. Zatem zgoda pozwanego na zmianę stanowiska pracy nie wpływa na dopuszczalność prowadzenia postępowania egzekucyjnego. Pozwany dodał, że zawarcie dnia 10 maja 2012 roku umowy o pracę było sprzeczne z wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach.

Na uzasadnienie odpowiedzi na zażalenie podano, że Sąd I instancji prawidłowo uchylił postanowienie z dnia 21 maja 2014 roku, gdyż został wydany wyrok oddalający powództwo. Sąd I instancji rozstrzygając spór oparł się na zebranych materiale dowodowym, z którego wynika, iż powódka nie wykazała, że przysługuje jej roszczenie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

Na rozprawie apelacyjnej dnia 10 września 2015 roku pozwany wniosł o odstąpienie od obciążenia go kosztami postępowania. Na uzasadnienie podał, że jest osobą samotną, która nie może korzystać ze wsparcia osób bliskich. Powód dodał, że utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę, które miesięcznie wynosi 1 900 zł netto.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej zasługuje na uwzględnienie.

Sąd II instancji przyjął ustalenia Sądu I instancji za własne; jednakże nie podzielił rozważań prawnych w zakresie art. 840 § 1 pkt) 2 k.p.c.

Skarżąca zarzuciła między innymi naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i nie uwzględnienia okoliczności, że po wydaniu wyroku przywracającego pozwanego do pracy zaszło zdarzenie w rozumieniu art. 840 § 1 pkt) 2 k.p.c., tj. strony zawarły umowę o pracę, w której ustaliły między innymi nowe stanowisko pracy, w następstwie którego zobowiązanie wygasło (art. 453 k.c.).

Powódka słusznie podniosła, że Sąd I instancji mimo przeprowadzenia dowodu z umowy o pracę z dnia 7 maja 2012 roku, nie wyjaśnił, czy ten dokument ma wpływ na powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

Należy zauważyć, że powództwa przeciwegzekucyjne są środkami merytorycznej obrony przed egzekucją przysługującymi dłużnikowi oraz osobom trzecim. Ich podstawami są zasadność i wymagalność obowiązku

stwierdzonego tytułem egzekucyjnym. Ustawa przewiduje dwa powództwa przeciwegzekucyjne: opozycyjne, które przysługuje dłużnikowi (art. 840 k.p.c.) oraz ekscydencyjne, przysługujące osobie trzeciej (art. 841 k.p.c.).

Zgodnie z art. 840 § 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie;

3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Powództwo opozycyjne może przybrać postać powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, którego celem jest umożliwienie dłużnikowi obrony merytorycznej przed przymusowym wykonaniem tytułu wykonawczego. Zakres dopuszczalnej obrony został uregulowany w art. 840 k.p.c., który w tej mierze stanowi nie tylko normę procesową, ale także normę prawa materialnego. Istotą powództwa opozycyjnego przewidzianego w art. 840 k.p.c. jest wykazanie, że sam tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy. Powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności nie prowadzi jednak do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym lub natychmiast wykonalnym orzeczeniem sądowym, ale ma ono na celu pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, a nie podważenie treści orzeczenia sądowego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Przedmiotem sporu w sprawach z powództwa z art. 840 k.p.c. jest wykonalność tytułu wykonawczego. Zasadność roszczenia stwierdzonego orzeczeniem sądowym może być rozpatrywana tylko na podstawie zdarzeń, które nastąpiły po wydaniu orzeczenia sądowego; nie może więc być oparta na zarzutach poprzedzających wydanie tytułu egzekucyjnego.

Zdarzenia, na podstawie których zobowiązanie nie może być egzekwowane, mogą stanowić podstawę powództwa przeciwegzekucyjnego przewidzianego w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. i są nimi: przedawnienie roszczenia stwierdzonego tytułem egzekucyjnym (art. 117 § 2 k.c.), odroczenie spełnienia świadczenia oraz rozłożenie świadczenia na raty przez wierzyciela. Do zdarzeń, wskutek których zobowiązanie wygasło, zalicza się: wykonanie zobowiązania (art. 450 k.c.), wydanie wyroku na korzyść jednego z dłużników solidarnych w następstwie uwzględnienia zarzutu wspólnego dla wszystkich dłużników (art. 375 § 2 k.c.), spełnienie innego świadczenia (art. 453 k.c.), niemożliwość świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności (art. 475 k.c.), potrącenie (art. 498 k.c.), odnowienie (art. 506 k.c.), zwolnienie dłużnika z długu przez wierzyciela (art. 508 k.c.).

Z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., w którym jest mowa o zdarzeniu, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane, wynika, że ustawodawca miał na myśli wyłącznie zdarzenia o charakterze materialnoprawnym. Chodzi przy tym o te zdarzenia, które nastąpiwszy po powstaniu tytułu egzekucyjnego bądź po zamknięciu rozprawy w wypadku orzeczenia sądowego, spowodowały, że przymusowe egzekwowanie obowiązku dłużnika utraciło sens i nie ma już podstaw do dalszego chronienia interesów wierzyciela.

Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że po wydaniu wyroku przywracającego pozwanego do pracy, strony zawarły umowę o pracę, na mocy której pozwany został zatrudniony na stanowisku projektanta ds. procesowych II w miejsce zajmowanego przed rozwiązaniem stosunku pracy stanowiska kierownika ds. informacji i dokumentacji technicznej. Zmiana stanowiska pracy była spowodowana likwidacją stanowiska pracy – kierownika ds. informacji i dokumentacji technicznej. Należy zauważyć, że pozwany zgodził się na nowe warunki pracy, podpisując dnia 10 maja 2012 roku

umowę o pracę, datowaną na dzień 7 maja 2012 roku. Pozwany nie uchylił się od skutków oświadczenia woli i nadal świadczy pracę na rzecz powódki na stanowisku projektanta ds. procesowych II.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że doszło do zmiany treści stosunku pracy w zakresie stanowiska pracy i strony łączy jeden stosunek pracy oparty na umowie o pracę z dnia 7 maja 2012 roku.

Należy zauważyć, że zasadą jest pozostawianie stron w jednym stosunku pracy, chociażby przedmiotem pracowniczego zobowiązania był rodzaj pracy szeroko określany mianem kilku zawodów, specjalności lub funkcji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 1997 roku, w sprawie I PKN 43/91, opublikowany w OSNAPiUS z 1997 roku, Nr 24, poz. 494). Przy wykonywaniu na rzecz tego samego pracodawcy nawet kilku rodzajów podporządkowanej pracy domniemanie przemawia za istnieniem jednego stosunku pracy, choćby charakteryzował się odpowiednio złożoną konstrukcją przedmiotu zobowiązania. Dotyczy to nie tylko stosunku pracy zrodzonego przez umowę (umowy) o pracę, ale także stosunku powstałego na innej podstawie czy też podstawach, nie wyłączając podstawy „mieszanej”, to znaczy pozaumownej, dopełnionej treścią uzgodnioną w umowie stron. Koncepcję dwóch stosunków pracy mógłby co prawda narzucić *expressis verbis* ustawodawca, lecz w braku podobnej regulacji stronom wolno by tak postąpić tylko w przypadku, gdyby istnienie jednego stosunku pracy powodowało dysfunkcjonalność wzajemnej więzi prawnej. Tę samą dyrektywę powinien w razie wątpliwości stosować sąd pracy przy rozstrzygnięciu spraw z zakresu prawa pracy. Inna sprawa, że ową dysfunkcjonalność znacznie łatwiej wyobrazić sobie w sytuacji występowania dwóch lub więcej stosunków pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2002 roku, w sprawie I PKN 876/00, opublikowany w OSNP z 2004 roku, Nr 4, poz. 60). Zawieranie z własnym pracownikiem dodatkowej (drugiej) umowy o pracę za normalnym wynagrodzeniem judykatura dopuszcza jedynie wyjątkowo, gdy chodzi o rodzaj pracy wyraźnie inny niż uzgodniony w podstawowym czasie pracy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1969 roku, w sprawie III PZP 1/69, opublikowany w OSN z 1969 roku, Nr 11, póż. 197). W przeciwnym razie doszłoby do obejścia przepisów o czasie pracy i wysokości wynagrodzenia za godziny nadliczbowe (uchwała Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 1994 roku, w sprawie I PZP 12/94, opublikowany w OSNAPiUS z 1994 roku, Nr 3, poz.139).

Należy przyjąć, że zawarcie umowy o pracę – po powstaniu tytułu wykonawczego przywracającego pracownika do pracy na poprzednich warunkach pracy – w której strony ustaliły nowe warunki pracy i płacy, aniżeli wiązały strony przed rozwiązaniem stosunku pracy, stanowi podstawę powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności [art. 840 § 1 pkt) 2 k.p.c. w związku z art. 453 k.c.]

Na mocy art. 386 § 1 k.p.c. Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok i uwzględnił powództwo.

Zażalenie powódki na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 29 sierpnia 2014 roku w zakresie zabezpieczenia powództwa było niedopuszczalne co do punktu pierwszego, w którym uchylono postanowienie Sądu z dnia 21 maja 2014 roku. Należy zauważyć, że punkt 1 postanowienia nie podlegał zaskarżeniu (a *contrario* art. 394 § 1 k.p.c.), a tym samym nie podlegał uzasadnieniu (art. 357 § 1 k.p.c.). Postępowanie zażaleniowe należało umorzyć w zakresie oddalenia wniosku powódki o zabezpieczenie powództwa, gdyż prawomocnym wyrokiem uwzględniono powództwo (art. 355 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 102 k.p.c. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz.U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.).

Należy podnieść za Sądem Najwyższym, iż wyjątek od zasady ponoszenia kosztów za wynik sprawy przewiduje art. 102 k.p.c., który pozwala w szczególnie uzasadnionych wypadkach na zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów lub nieobciążenie jej w ogóle kosztami; nadto przepis art. 102 k.p.c. nie może być rozszerzająco wykładany i wyklucza uogólnienie, a może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1981 roku sygn. akt IV PZ 11/81, LEX nr 8307). W niniejszej sprawie zachodzi okoliczność odstąpienia od poniesienia przez pozwanego kosztów postępowania w części, albowiem pozwany jest osobą samotną, która utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w wysokości 1 900 zł netto. Sąd II instancji stoi na stanowisku, że sam fakt, iż sprawa jest z zakresu prawa pracy nie uzasadnia zwolnienia pozwanego z kosztów procesu w całości,

które poniosła strona powodowa. Zwolnienie z tego tytułu pozwanego z kosztów procesu naruszałoby zasadę równości stron w postępowaniu sądowym i oznaczałoby, że w każdym postępowaniu ze stosunku pracy, pracownik byłby w uprzywilejowanej pozycji na wypadek przegrania postępowania. Powódka poniosła koszty postępowania w związku z wniesieniem pozwu (2 040 zł), apelacji (30 zł), zażalenia (30 zł); nadto w pozwie, apelacji, zażaleniu domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego poniesionych kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powódka była zaangażowana w niniejszym postępowaniu i czynnie uczestniczyła w procesie, wykazując zasadność roszczenia. W ocenie Sądu orzeczona kwota 600 zł uwzględnia sytuację materialną i osobistą pozwanego.

Na marginesie należy zauważyć, że niniejsza sprawa jest z zakresu prawa pracy. Oznacza to, że w sprawie z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przekracza 50 000 zł, od pozwu pracodawcy pobiera się opłatę stosunkową (art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, tj. Dz.U. z 2014, poz. 1025 ze zm.), zaś od apelacji pracodawcy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 zł (art. 35 ust. 1 w/w ustawy). Powódka uiściła od apelacji opłatę w wysokości 2 040 zł zamiast 30 zł (k. 143). W związku z tym Sąd I instancji z urzędu winien zwrócić powódce różnicę między opłatą pobraną a opłatą należną (art. 80 ust. 1 w/w ustawy).

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR (del.) Grzegorz Tyrka (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia